

La prova de foc de la Unitat Popular

La CUP tornarà a reunir-se en assemblea. Aquest cop per decidir si donen suport a uns nous pressupostos, des de la cotilla de l'acord d'investidura amb Junts pel Sí. L'ombra del que va passar a Sabadell, de la fractura evidenciada en l'assemblea nacional extraordinària, planarà per damunt del procés d'aprovació dels nous comptes.

Reportatge de Nicolas Tomás

L'acord parlamentari per a la investidura semblava clar. Ja des del primer punt, fins i tot abans de fer president Carles Puigdemont (punt 3), la CUP es comprometia a "no votar en cap cas en el mateix sentit que els grups parlamentaris contraris al procés i/o el dret a decidir quan estigui en risc l'esmentada estabilitat". I en el segon, es formalitzava la incorporació de dos diputats a "la dinàmica del grup parlamentari de Junts pel Sí", amb l'objectiu de "donar compliment a allò que està establert en el punt 1".

No obstant això, el mateix dia de la investidura, després d'assegurar que la CUP havia enviat el pujolisme, l'ex-president Artur Mas i els exconsellers Boi Ruiz, Irene Rigau i Felip Puig "a la paperera de la història", el diputat Benet Salellas defensava que el partit antica-

➔

L'ex-diputat Josep Manuel Busqueta (esquerra) i la diputada Eulàlia Reguant seran els negociadors de la CUP en els pressupostos.

→ pitalista continués tenint veu pròpia. L'acord, insistia, “no lliga a l'hora d'acceptar cap política antisocial ni retallades”. No tothom ho va veure així. L'organització Endavant-OSAN, que integra la CUP, directament va considerar “paper mullat” les “clàusules de l'acord que explícitament estan destinades a humiliar la CUP-CC”. Una altra organització, la trotskista Corrent Roig, va abandonar la candidatura.

Per ara, en els dos mesos de treball parlamentari, la CUP ja ha fet perdre una votació important a Junts pel Sí. El partit de l'esquerra independentista va sumar-se a la proposta de llei presentada pel PSC amb la finalitat de revertir la privatització de l'empresa Aigües Ter Llobregat (ATLl). JxSí va quedar sol. Tots els grups de l'oposició van votar a l'uníson. Aviat, però, arribarà l'autèntica prova de foc de l'estabilitat: l'aprovació d'uns nous pressupostos. Està previst que Oriol Junqueras els presenti al maig. El president Puigdemont ha advertit que, sense pressupostos, no hi haurà pla de xoc social.

Els cupaires ja han avançat algunes de les que poden ser les seves condicions de cara als nous comptes, com ara la possibilitat d'impagament d'una part del deute –que el Govern també ha avançat que no hi accedirà–, la recuperació de l'impost de successions o els 270 milions d'euros del pla de xoc social. Sobre la taula també hi haurà assumptes espinosos com Aigües Ter Llobregat o BCN World. Els negociadors de la CUP seran la diputada Eulàlia Reguant –també vice-presidenta de la comissió d'Economia del Parlament– i l'ex-diputat i avui tècnic del grup parlamentari Josep Manuel Busqueta –ex-assessor econòmic d'Hugo Chávez–. La decisió final, un cop més, la tindran les assemblees locals i territorials.

El que va passar a Sabadell encara és ben present. L'empat a 1.515 a l'Assemblea Nacional Extraordinària entre els partidaris i els detractors d'investir Artur Mas va ser la imatge més simbòlica de la fractura que va evidenciar-se durant

aquell procés. Les setmanes prèvies van generar unes tensions i una polarització que van acabar esclatant amb el “no” definitiu a Mas, una decisió que va fer aflorar més que mai les famoses dues ànimes de la CUP.

En parlava recentment l'ex-diputat Josep Manuel Busqueta en un debat organitzat pel diari *Diagonal*. “Les CUP són un projecte molt dispar, amb molts matisos a nivell local”, explicava. Resumia les dues ànimes com “les visions més patriòtiques de Girona i les més anticapitalistes del Baix Llobregat”. Fins i tot assegurava que, en l'assemblea de Sabadell, “un 30% de l'organització estava disposada a anar a Junts pel Sí” i que hi havia gent avinguts a acceptar “qualssevol pressupostos”. Aquesta divisió tornarà amb els pressupostos? Des de les bases del partit afirmen que aquests mesos treballaran perquè no torni a passar.

LES BASES DEL PARTIT AFIRMEN QUE AQUESTS MESOS TREBALLARAN PER EVITAR UNA NOVA FRACTURA

No obstant això, ben bé com durant el procés d'investidura, l'organització Poble Lliure, que en el seu moment va ser la més partidària a invertir Artur Mas pel bé del procés, ja ha emès el seu comunicat. En el document, Poble Lliure –del qual forma part el diputat Albert Botran– advertix a la CUP que “no es pot avançar amb posicions immobiliàries” i insta a l'aprovació de pressupostos. “Cal posar sobre la taula propostes amb un marcat caràcter social tenint en compte que, en aquest moment, encara formem part d'una Comunitat Autònoma intervinguda”, afirma el comunicat, que alerta que “no es pot caure en la paràlisi”.

També s'ha posicionat Endavant-OSAN, l'organització que llavors va ser més bel·ligerant amb la candidatura de Mas, amb la diputada Anna Gabriel com a cara més visible. En el comunicat emès el passat 8 de febrer, l'entitat adverteix en el sentit contrari de Poble Lliure: si l'acord d'investidura porta la CUP a “avallar retallades o privatitzacions en nom del procés”, o a “assumir la defensa d'un Govern gesticulador davant l'Estat però incapaç d'assumir compromisos polítics i socials” amb les classes populars, la formació de l'esquerra independentista “deixaria de ser útil com una eina política i organitzativa”.

La tradició política de l'esquerra independentista ja està marcada per les divisions. Ho relaten David Fernández i Julià de Jòdar en el seu llibre *Cop de CUP* (2012). Va estar dividida la Diada del 1988 al Fossar de les Moreres, quan les dues faccions de l'MDT (Moviment de Defensa de la Terra) –la liderada pel PSAN i la dels Independentistes dels Països Catalans (IPC)– van acabar barallant-se amb pedres, pals de bandera, cascs i barres de ferro. Va estar dividida a mitjan anys noranta, quan l'Assemblea d'Unitat Popular (AUP) va fracturar-se entre els de la Crida i els de l'MDT. I va estar dividida el 2009, quan la CUP va enfrontar-se per primera vegada al dilema de si convenia presentar-se al Parlament.

La CUP, però, és l'instrument polític que més ha durat i que més ha arrelat. L'esquerra independentista no havia tingut mai tanta representació a les institucions catalanes. Encara menys aquesta influència i poder a nivell nacional. “Sacrificarem tot aquest projecte de la CUP per la merda del Parlament?”, es preguntava Busqueta, avui negociador de la CUP, també en aquell fòrum. Feia referència al moment que van decidir fer el salt de la política municipal a la nacional sense gaire experiència i amb moltes contradiccions. Ara el salt ja està fet. I la dels pressupostos serà la –nova– prova de foc de la unitat de la Candidatura d'Unitat Popular. ●